

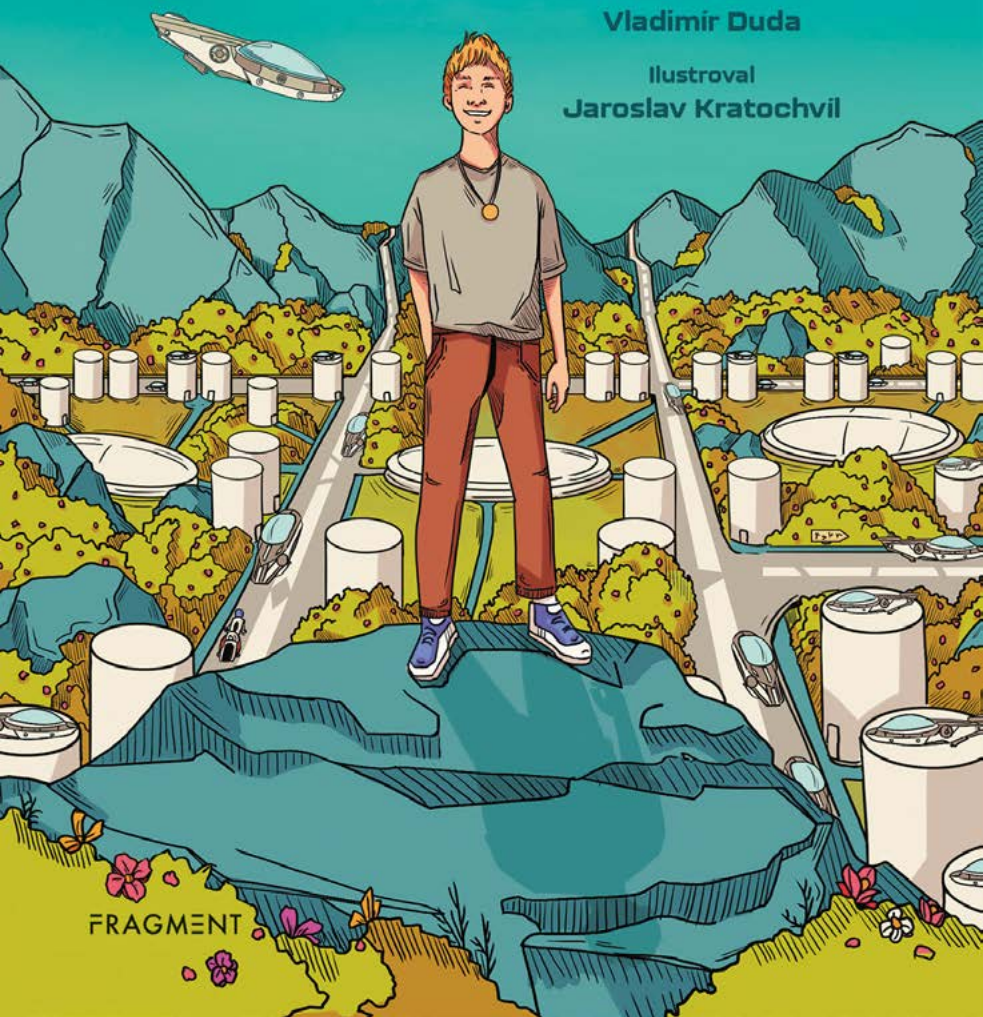

Oliver

a tajemný Kardoneon

Vladimír Duda

ilustroval
Jaroslav Kratochvíl

FRAGMENT

Oliver a tajemný Kardoneon

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vladimír Duda

Oliver a tajemný Kardoneon – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Oliver

a tajemný Kardoneon

Vladimír Duda

Ilustroval
Jaroslav Kratochvíl

FRAGMENT

Text © Vladimír Duda, 2024
Illustrations © Jaroslav Kratochvíl, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6666-0
ISBN e-knihy 978-80-253-6674-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6675-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6667-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnuji svým vnoučatům
Ferdovi, Žofince, Františkovi a Mariánce*

„Olivere, no tak...“

„Ne. Do toho nejdu.“

„Jen to zkus. Když to nepůjde, tak toho necháš.“

„Na to bych neměl. Nemám s tím zkušenosti.“

„Ale máš, píšeš přece básničky.“

„Je to jen pár veršů, které nestojí za řeč.“

„Když to nezkusíš, nebudeš vědět, jestli na to máš.“

„To je zbytečné. Vím to.“

„Tohle nemůžeš vědět.“

„Můžu.“

„Nemyslíš, že by byla škoda, nechat si to jen pro sebe?“

„Možná, ale stejně si už všechno přesně nepamatuju.“

„Vždyť máš zápisky.“

„Kdo ví, kde je jim konec.“

„Tak je najdi.“

„Ne, už jsem se rozhodl.“

„Jak myslíš, ale je to škoda.“

„Myslíš?“

„Jo, myslím.“

„Hm.“

„Nenech se přemlouvat.“

„Já nevím.“

„Já už ti k tomu vymyslel i název.“

„A co já s tím?“

„Jen pod něj napíšeš ten tvůj příběh, a máš to.“

„Ses zbláznil?“

„Ne, nezbláznil.“

„...“

„Tak chceš vědět, co jsem vymyslel, nebo ne?“

„Nechci.“

„No nic, aspoň jsem to zkusil.“

„Dobře, tak mi to teda řekni.“

Oliver a tajemný Kardoneon

1.

Podivný nález

Probouzím se do krásného dne. Sluníčko se již vyhouplo nad obzor a nenápadně stoupá vzhůru. K mým uším doléhá štěbetání ptáků doprovázené melodií budíku a pootevřeným oknem ke mně proniká omamná vůně léta. Pod židlí si spokojeně hoví má suprová, dálkově ovladatelná bugina, jejíž oprýskanou kapotu ozařují jiskřivé paprsky slunce.

Zdá se, že den začíná skvěle. Vše je, jak má být. Nic nenasvědčuje tomu, že by můj život měl co nevidět vybočit ze zaběhnutých kolejí.

„Tak konečně,“ řekl rozjařeně Venda a spokojeně si promnul ruce. Je to tak blízko, až mi z toho běhá mráz po zádech. Štouchl do mě loktem a sykl: „Sbal si to a pojď, ať tu zbytečně netvrdneme.“

Rychle jsem naházel věci do batohu a už jsme to brali po dvou schodech k hlavnímu východu.

Před školou jsme se zastavili.

„Hele, Kosane, dáme Minecraft?“ houkl na mě Haďák z 5.B.

„Dneska ne, dáme ho jindy,“ řekl jsem omluvně.

„Tak jo, jak myslíš, v pohodě, řeknu Emanovi.“

„Jasně. Toho nebudeš muset přemlouvat. Měj se, Haďáku.“

„Čau, tak se měj,“ zazubil se Haďák a zmizel.

Venda mi poklepal na rameno. „Dneska s tebou nejdu.“

„A to jako proč?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Ale, jedu s našima k babi a dědovi. Domluvili jsme se, že si mě tu vyzvednou,“ řekl a vytáhl z kapsy mobil. „No, už tu měli být.“

„Tak jo, v pohodě. Domů snad trefím i bez tebe.“

„Taky si myslím. A co kola, dáme terén?“

„Co to meleš? Vždyť jedeš pryč.“

„Táta si na dnešek něco domluvil, takže do pěti musí být doma. Klidně si ještě můžeme někam vyrazit na kolech.“

„Bezva. Budu na tebe čekat.“

„Tak jo.“

Jen co to dořekl, zastavilo vedle nás auto. Bombombombom... Venda otevřel dveře, vklouzl dovnitř a auto se rozjelo. Jooóóóóong. A bylo pryč.

Bezva kára, pomyslel jsem si. Dneska máme pondělí, je konec června a prázdniny už netrpělivě

klepou na dveře. V pátek si ještě naposledy odskočíme do školy pro vysvědčení a pak už tradáááá. Mám bezva náladu. Samou radostí bych juchal, křičel, řval jako lev a tancoval, ale nechci vypadat jako blázen, a tak se vydávám na pochod mlčky a svou radost si vychutnávám pěkně spořádaně ve svém nitru. Předzvěst prázdnin na mě čiší ze všeho, na co se jen podívám. Připadám si jako v ráji. Dva měsíce naprosté svobody. Nic lepšího si neumím představit. Tahle čtyři slova mi znějí hlavou jako ta nejsladší rajská hudba. Až přijdu domů, musím rychle udělat úkoly. Čeština bude v pohodě, ale s matikou to bude boj. Nejde mi tak jako ostatní předměty, a občas se mi o ní dokonce zdají i příšerné sny. Tak třeba, stojím u tabule s křídou v ruce a píšu: $1 + 1 = \dots$ a pak se zadrhnu. Nevím, jak dál. Hledím zahanbeně na tabuli a mlčím. Učitel se mračí a pak popadne pravítko a začne mě s ním mydlit. „Ty hlupáku jeden ptačí,“ křičí na mě. „Jestli to tam hned nenapíšeš, nechám tě bez milosti propadnout až do mateřské školky.“

Přidal jsem do kroku, za trafikou zabočil doprava a byl jsem u našeho domu. Vyjel jsem výtahem do třetího poschodí a zmáčkl zvonek u dveří našeho bytu, na kterém je velkým písmem napsáno KOSOVI.

Dveře se otevřely a za nimi se objevil táta. „Vítám tě doma, synku,“ prohodil zvesela. „Co škola?“

„Ahoj. Škola v pohodě. A co babi s dědou? Jsou už tady?“

„Ještě ne, volali, že přijdou o něco později.“

„Tak jo. Jdu si napsat úkoly, protože na pátou jsem domluvený s Vendou. Chceme si zajezdit na kolech,“ řekl jsem a tázavě jsem kouknul na tátu.

„Ale jo, jen si jeď, ale nezapomeň přilbu. A žádné blbosti, ať se domů vrátíš celý!“

Táta je fajn. Je to veselá kopa, a tak pořád vymýšlí nějaké srandičky a blbiny, třeba: „Olivero, až půjdeš ven, nezapomeň vynést směšný odpad.“ – „Olivero, kdy jdete do toho žlutkového divadla?“ – „Olivero, můžeš mi podat kousek mléčné kočkolády?“ – „Olivero, neviděls někde tužkové baterie? Ty v ovladači jsou už vypité!“ – „Olivero, potřebuju zabalit dárek pro maminku a nemůžu najít slepičí pásku. Nevíš, kde by mohla být?“

Úkol z češtiny jsem zmákl v pohodě, ale ta nešťastná matika mi dala jako vždy pořádně zabrat. Když jsem ji měl skoro hotovou, zaslechl jsem, jak před domem zastavilo auto. Babička s dědou už budou asi tady. Kouknul jsem se z okna a opravdu... Jejich auto už stálo zaparkované pod okny.

„Ahoj babi! Ahoj dědo!“ řekl jsem, když jsem vstoupil do obýváku.

Babička se zeširoka usmála a sametovým hlasem jako obvykle pronesla: „Ty jsi zase vyrostl, Oliverku, za chvíli budeš větší než táta.“

Oliverku! Oliverku! Už zase to Oliverku! Proč s tím už konečně nedá pokoj.

Než jsem jí na to stačil něco říct, ozval se děda: „Čau, Olivere, tak jak se vede? A co škola? Sedni si, chlapče, a povídej.“

„Škola dobrá, jen ta matika...“

Děda prohlásil, že jsem chytrý kluk a že ani on, když chođival do školy, nebyl na matematiku žádný přeborník a že mi věří. A že musím příklady víc procvičovat. A že to pak určitě bude mnohem lepší...

Asi po hodině, kdy se mezi sebou bavili už jen dospěli, jsem se s babičkou a dědou rozloučil a vytratil se z pokoje. Oblékl jsem si dres, nasadil přilbu, popadl rukavice a klíčky od sklepa a už jsem letěl dolů po schodech jako uragán.

Ve sklepě bylo vlhko a začala mi být zima. Rychle jsem zkontroloval vzduch v pneumatikách, popadl kolo a vytlačil ho na ulici. Vyhoupł jsem se do sedla, šlápl do pedálů a za chvíli už jsem stál před Vendovým domem a mačkal tlačítko zvonku.

Na Vendu jsem nemusel nikdy dlouho čekat. Jen co jsem na něj zazvonil, už byl venku a tlemil se, jako by vyhrál milion. Ani dnes tomu nebylo jinak. Než jsem stačil mrknout, otevřely se dveře a v nich se objevil Venda se svým nablýskaným kolem. Jen jsme se pozdravili a hned jsme vyrazili.

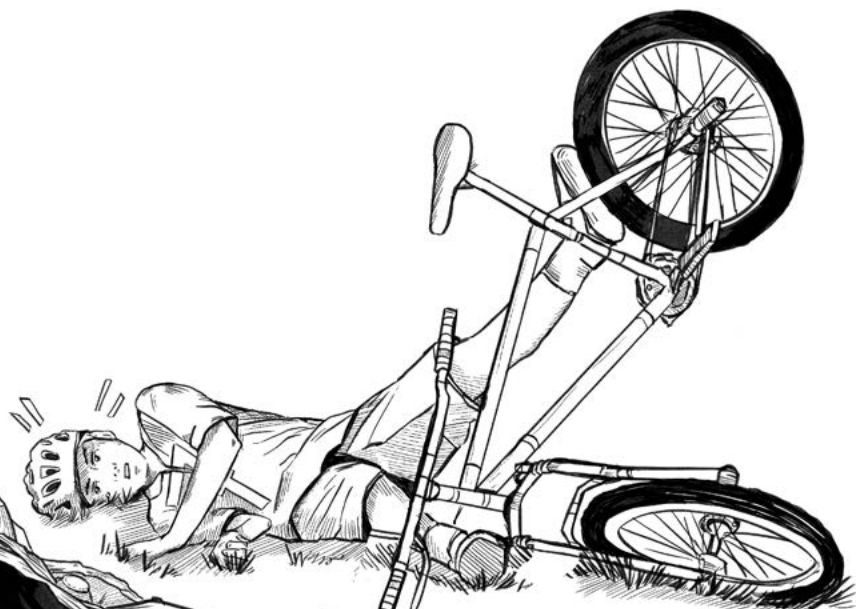

Netrvalo dlouho a dojeli jsme k lesu. Vjeli jsme mezi stromy a cesta se začala mírně svažovat.

Jedu v závěsu za Vendou. Oba zrychlujeme. Najíždíme na kameny a terén je najednou pořádně členitý. Cesta se začíná kroutit. Zvedá se a hned zase klesá. Zatáčka střídá zatáčku. V místě, kde je méně kamenů, šlápnu do pedálů a dostávám se před Vendu. Dech se mi zrychluje. Zatínám zuby a šlapu, co to dá...

A zase kameny. Vpravo mezi stromy se něco pohnulo. Na zlomek vteřiny tam loupnu očima a... Krucci! Najedu na kámen, zadní kolo se zvedne a já s ním.

Letím vzduchem a pak bác. Hlavou narážím do stromu a tvrdě dopadám na zem. Ležím na boku, bolí mě krk a brní hlava. Chci se postavit, ale nejde to. Ruku mám zaklíněnou v dutině pod kořeny nějakého

stromu. Zacloumám jí a paží mi projede ostrá bolest. AÚÚÚ! Vtom pod dlaní ucítím nějaký tvrdý, plochý předmět. Podvědomě ho sevru mezi prsty a opatrně, kousek po kousku, vytahuji ruku zpod kořenů...

Pomalů jsem se zvedl ze země. Všechno mě bolelo, ale ruce a nohy jsem měl v pořádku. Měl jsem jen nějaké oděrky. Byl jsem celý, tak jak si to přál táta, a to bylo hlavní.

Pak jsem si uvědomil, že mezi prsty stále svírám tu malou, plochou věcičku. Sklopil jsem oči a zvědavě se na ni podíval. Byla kulatá, vyrobená z nějakého hnědého kovu a velká asi jako padesátikoruna. Kroužkem na jejím obvodu byl protažený řetízek. Z jedné strany na ní byla vyrytá hlava nějakého bezvlasého muže a na druhé pět písmen dávajících dohromady slovo ARRON. Možná nějaká medaile. Nebo amulet. Spíš amulet, řekl jsem si. Rozepnul jsem řetízek a pověsil si ho na krk.

Vtom jsem si uvědomil, že vedle mě stojí Venda a vytřeštěně na mě hledí. Od chvíle, kdy jsem upadl, jsem na něj úplně zapomněl. Vůbec jsem ho nevnímal.

Pomalů jsem se vzpamatovával z šoku. Otočil jsem hlavu k Vendovi a krkem mi projela ostrá bolest.

„Auuuvajs!“ Bolelo to jako čert.

„Mám zavolat záchranku?“ zeptal se mě ustaraně Venda a vzal do ruky mobil.

„Ne! Nevolej! Jsem v pohodě.“

Sedl jsem si do trávy a opřel se zády o strom.

Venda mě starostlivě pozoroval. „Opravdu nemám volat?“

„Ne a už o tom nemluv.“

Opatrně jsem vstal a zkontroloval si kolo. Bylo v pořádku, a tak jsem nasedl a pomalu se rozjel. Venda jel za mnou. Cestou jsme oba mlčeli. Doprovodil mě až před dům a tam se mě znovu zeptal, jestli je vše OK. Přikývl jsem.

„Tak jo, kdyby něco, tak zavolej.“

„Jasně. Ale teď už jeď.“

Sledoval jsem ho, jak mizí za rohem, a pak jsem s kolem zamířil do sklepa. Nahoru jsem vyjel výtahem a potichu vešel do předsíně. Na nikoho jsem nenarazil, a tak jsem nepozorovaně vklouzl do svého pokoje. Shodil jsem ze sebe špinavý dres, odložil na stůl amulet a dal si sprchu. Když jsem se vrátil do pokoje, převlékl jsem se do pyžama a zavrtil se pod deku.

2.

Noční dobrodružství

„Hernajs! Co se to děje?“

Postel se pode mnou vlní a vzdouvá, jako když se plachetnice zmítá na rozbouřeném moři. Zoufale se držím, abych z ní nespádl, a přitom uhýbám zubům rudě zbarvených příšer, které se mě snaží stáhnout z postele. Do toho všeho nějaký šílený bubeník, sedící na hřbetě strašlivé obludy, mlátí do bubnů obrovskými paličkami a křičí: „Řekni švec! Řekni švec! No tak, řekni švec, ty troubo!“ Přitom se pitvoří a vyhazuje paličky do vzduchu. Ty padají na postel, ale v rukou se mu objevují stále další a další. V posteli už je jich celá hromada a stále jich přibývá. Bouchají mě do celého těla, ale bolest necítím. Za chvíli jich je tolik, že jsem pod nimi uvězněný jako pod lavinou. Nic nevidím a nemůžu se pohnout. Stále slyším ty šílené bubny a mezitím se pořád dokola ozývá: „Neslyšíš? No tak už to řekni!“